El jardí dels poetes

Roger Mas, dissabte al concert de l'Strenes Foto: JOAN SABATER.

Parnàs és el títol del desè treball discogràfic de Roger Mas que dissabte a la nit va presentar al Teatre Municipal de Girona en el marc del festival Strenes. Fa referència a la muntanya situada a prop de Delfos i que, segons la mitologia grega, era la residència de les muses. Un lloc ideal per evocar musicalment i que, sota el seu sedàs, el cantautor solsoní convida tothom a visitar, amb ell com a guia particular versionant els poetes que més l'han influenciat. I certament que en són, d'heterogenis. Al seu "jardí dels poetes" hi trobem des de Joan Maragall, Jacint Verdaguer i Miquel Martí i Pol –"el Mark Knoffler de la poesia, infravalorat pels crítics i sobrevalorat pel públic" fins a Mercè Anzizu –escriptora i historiadora de l'època de la Renaixença i monja del monestir de Pedralbes–, passant per poetes contemporanis com Amadeu Vidal i Toni Gol, que ara reivindica amb la seva veu prodigiosa i acompanyament musical excels, on destaquen Xavier Guitó al piano, Arcadi Marcet al contrabaix, una multiinstrumental Míriam Encinas (a la dilruba, la viella i les flautes) i, és clar, el mateix Roger Mas a la guitarra.

En va tenir prou només d'arrencar el concert amb La Margera–del seu disc Irredempt, 2015– per encisar el públic assistent, per a continuació fer sonar Sì dolce è'l tormento per transportar-nos a l'amor cortès de Claudio Monteverdi. A partir d'aquí, el recital va ser apoteòsic, fos cantant poemes musicats o recitant-los a pèl, amb el seu domini de la cadència i la modulació amb la veu excepcional de què disposa.

No oblidarem d'aquest concert cançons comLluny de tot de Miquel Martí i Pol i Caminant del seu apreciat Verdaguer, abans de fer sonar l'aclamada Oda a Francesc Pujols –"arribarà un dia que els catalans ho tindrem tot pagat", recitava amb sarcasme– i cantar sol dalt de l'escenari l'emotiva Ella té un cel als ulls i El rei dels Verns, de Goethe. Ja en la segona part, després de convidar tothom "que anés a fer un riu", va entusiasmar amb el poema de Joan Maragall, Soleiada, i la tel·lúrica Al·leluia d'Anzizu. Va sorprendre amb la versió del poc conegut poema d'Amadeu Vidal Ruïnes d'Empúriesi l'encomanadissa cançó popular del Solsonès Els Borrasqueros de Canalda.

L'actualitat política va transcendir al llarg de la nit i, entre altres referències, no es va oblidar, "ja que estem a Girona", de tocar la cançó preferida "d'algú que no pot estar aquí encara que no sigui a la presó": Calavera, que en una estrofa diu "passà la frontera al maleter / d'un Mercedes verd i atrotinat". L'aplaudiment es va sentir tant aquí com a Berlín i el ressò, fins i tot, a Bèlgica.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 09-04-2018 Pàgina 39

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1371543-el-jardi-dels-poetes.html